

30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ Παρακλητικός Κανών Ἀποστόλου ΑΝΔΡΕΟΥ

**Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως ὁ ρμβ΄ (142) Ψαλμός καί τό
Θεός Κύριος μετά τῶν στίχων αὐτοῦ. Εἶτα τά Τροπάρια. Ἦχος
δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.**

Τὸν θεηγόρον σε καὶ μύστην τοῦ Λόγου, τὸν πνευματέμφορον
καὶ κήρυκα πάντες, τῆς εὐσεβείας ὕμνοις εὐφημήσωμεν· δέξαι οὖν
τὴν δέησιν, τῶν σὲ παρακαλούντων, καὶ ἡμᾶς ἐπίσκεψαι, τοὺς σοὺς
δούλους Ἀνδρέα, καὶ ἐκ παντοίων λύτρωσαι δεινῶν, ὡς τοῦ
Δεσπότη, Ἀπόστολος μέγιστος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.
Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε...

Ὁ Ν΄ (50) Ψαλμός.

Εἶτα ὁ Κανών.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Τῶν λυπηρῶν ἐπαγωγὰι χειμάζουσι τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν,
καὶ συμφορῶν νέφη, ὅλον με καλύπτουσιν, Ἀνδρέα μεγαλύνουμε,
ἀλλ’ ὡς Πνεύματος θείου, ἀκτῖνας περιδεξάμενος, λάμψον μοι τὸ
φῶς τὸ τῆς χάριτος.

Ἐξ ἀμετρήτων ἀναγκῶν καὶ θλίψεων, καὶ ἐξ ἐχθρῶν
δυσμενῶν, λυτρωθεὶς αὐτόπτα, τοῦ Χριστοῦ τῇ χάριτι, καὶ γνήσιε
Ἀπόστολε, ἀνυμνῶ μέγαλυνω, τὴν εἰς ἐμὲ προστασίαν σου, καὶ
κηδεμονίαν καὶ εὐνοίαν.

Νῦν πεποιθὼς ἐπὶ τὴν σὴν κατέφυγον, Ἀνδρέαν πνευματικὴν,
σκέπην καὶ πρεσβείαν, τὴν πρὸς τὸν Δεσπότην σου, ὑπὲρ ἐμοῦ
δεόμενος, ὁ φωτίσας τὰ ἔθνη, καὶ ἐκδιώξας ἀσέβειαν, δίδαξον καμὲ
τὰ σωτήρια.

Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσω τοὺ βοᾶν τρανώτατα τὰ μεγαλεῖα τὰ Σά· εἰ μὴ
γὰρ Σὺ Κόρη, πάντοτε προΐστασο, ὑπὲρ ἐμοῦ πρεσβεύουσα, τῷ Υἱῷ
καὶ Θεῷ Σου, τίς ἐκ τοσούτου με κλύδωνος, καὶ δεινῶν κινδύνων
ἐρρύσατο;

Ὡδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἀπορήσας ἐκ πάντων ὀδυνηρῶς κράζω σοι· πρόφθασον
Ἀπόστολε μάκαρ, καὶ σὴν βοήθειαν, δός μοι τῷ δούλῳ σου, τῷ
ταπεινῷ σοι βοῶντι, καὶ προσκαλουμένῳ σε, τὸν εὐεργέτην μου.

Ἐθαυμάστωσας ὄντως νῦν ἐπ' ἐμοὶ ἔνδοξε, τὰς εὐεργεσίας
σου μάκαρ καὶ προστασία σου· ὅθεν δοξάζω σε, καὶ ἀνυμνῶ καὶ
γεραίρω, τὴν πολλὴν καὶ ἄμετρον κηδεμονίαν σου.

Κатаγιγίς με χειμάζει τῶν συμφορῶν Ἅγιε, καὶ τῶν λυπηρῶν
τρικυμίαι καταποντίζουσιν· ἀλλ' ἐμὲ πρόφθασον, Ἀνδρέα μύστα τοῦ
Λόγου, καὶ βυθοῦ ἐξάρπασον, τῆς ἀπογνώσεως.

Θεοτοκίον.

Ἀληθῆ Θεοτόκον ὁμολογῶ Δέσποινα, Σὲ τὴν τοῦ θανάτου τὸ
κράτος ἐξαφανίσασαν· ὥς γὰρ φυσίζωος, ἐκ τῶν δεσμῶν τῶν τοῦ
ἄδου, πρὸς ζωὴν ἀνήγαγες, εἰς γῆν με ῥεύσαντα.

Διάσωσον, ἀπὸ κινδύνων Ἀπόστολε σοὺς οἰκέτας, τοὺς πιστῶς
προσφυγόντας καὶ πόθῳ σῇ σκέπῃ σου, ὥς μύστης Ἀνδρέα τοῦ σοῦ
Δεσπότη.

Ἐπίβλεψον, ἐν εὐμενείᾳ Πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν
χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Προστάτης φρουρὸς, γενοῦ μοι τῷ οἰκέτῃ σου, καὶ πρέσβυς
θερμὸς, πρὸς Κύριον σοῦ δέομαι, ὥς Αὐτοῦ Ἀπόστολος καὶ μιμητὴς
υὑάρχων Ἀνδρέα γνήσιος· καὶ ἐκ παντοίων λύτρωσαι δεινῶν, τοὺς
πίστει καὶ πόθῳ σοι προστρέχοντας.

Ὡδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Καὶ σοῦ λοιπόν, τῇ σκέπῃ μάκαρ προσέρχομαι, τῇ πρεσβείᾳ,
καὶ τῇ προστασίᾳ σου, ὃ σὸς ἰκέτης καὶ ἐκζητῶ, λύσιν τῶν
πταισμάτων, Ἀνδρέα μάκαρ Ἀπόστολε· δεσμεῖν γὰρ καὶ λύειν, παρὰ
Χριστοῦ πλουσίως ἔχεις, πνευματέμφορος ὅλος γενόμενος.

Τὸν ποταμόν, τὸν γλυκερόν τῶν χαρίτων σου, τὸν πλουσίαις,
δωρεαῖς δροσίζοντα, Ἀνδρέα μάκαρ μου, τὴν ψυχὴν καὶ τὴν
προστασίαν, τὴν πρὸς ἐμὲ μεγαλύνω σου, καὶ ὕμνοις σου δοξάζω,
ταύτην Ἀπόστολε θεόπτα, καὶ προστρέχω τῇ σκέπῃ σου σῶσόν με.

Πῶς ἐξειπεῖν, σοῦ κατ' ἀξίαν δυνήσομαι, τοὺς ἀμέτρους, ὑπὲρ
τοῦ κηρύγματος, σοὺς διωγμούς, καὶ τὰς συμφοράς, οἷους τε
ὑπέστης, κινδύνους μάκαρ Ἀπόστολε· καὶ ταῦτα ἵνα σώσῃ, τὰ ἔθνη
σκοτισθέντα, ἀσεβείας τῷ σκότει πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ἀγνήν, Σὲ τὴν Παρθένον καὶ ἄσπιλον, μόνην φέρω,
τεῖχος ἀπροσμάχητον, καταφυγὴν, σκέπην κραταιάν, ὄπλον
σωτηρίας· μὴ μὲ παρίδῃς τὸν ἄσωτον, ἐλπίς ἀπηλπισμένων, ἀσθενῶν
συμμαχία, θλιβομένων χαρὰ καὶ ἀντίληψις.

Ὡδὴ ε΄. Ἵνα τί με ἀπόσω.

Οἱ μισοῦντές με μάτην, βέλεμνα καὶ ξίφει καὶ λάκκον
ἠὲ τρέπισαν, καὶ ἐπιζητοῦσι, τὸ πανάθλιον σῶμα σπαράξαι μου, καὶ
καταβιβάσαι, πρὸς γῆν Ἀνδρέα μυστολέκτα· ἀλλ' ἐκ τούτων σὺ
πρόφθασον, σῶσόν με.

Ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, θλίψεως καὶ νόσου καὶ βλάβης με
λύτρωσαι, καὶ τῇ σῇ προστασίᾳ, καὶ πρεσβείᾳ σου φύλαξον
ἄτρωτον, ἐκ παντὸς κινδύνου, καὶ ἐξ ἐχθρῶν τῶν πολεμούντων, ὧ
Ἀνδρέα Χριστοῦ μου Ἀπόστολε.

Τί σοι δῶρον προσάξω, τῆς εὐχαριστίας ἀνθ' ὧν περ
ἀπήλαυσα, τῆς σῆς προστασίας, καὶ πρεσβείας θερμῆς πρὸς τὸν
Κύριον; Τοιγαροῦν γεραίρω, ὕμνολογῶ καὶ μεγαλύνω, σὲ τὸν
μύστην Χριστοῦ καὶ Ἀπόστολον.

Θεοτοκίον.

Εὐχαρίστως βοῶ Σοι· χαῖρε Μητροπάρθενε· χαῖρε Θεόνυμφε·
χαῖρε ὄπλον καὶ τεῖχος ἀπόρθητον· χαῖρε προστασία, καὶ βοηθὲ καὶ
σωτηρία, τῶν εἰς Σὲ προστρέχόντων ἐκ πίστεως.

Ὡδὴ στ΄. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Τὰ νέφη, τῶν λυπηρῶν ἐκάλυψαν, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν καὶ καρδίαν, καὶ σκοτασμόν, ἐμποιοῦσί μοι μάκαρ· ἀλλ’ ὁ κηρύξας τὸ φῶς τὸ τῆς χάριτος, φωτί με φώτισον ταῖς σαῖς, ἱκεσίαις Ἀνδρέα πανεύφημε.

Οὐ κρύπτω σου, τὸν βυθὸν τοῦ ἐλέους, καὶ τὴν χάριν τῶν πολλῶν σου θαυμάτων, μύστα Χριστοῦ καὶ Ἀπόστολε μάκαρ, τῆς πρὸς ἐμὲ συμπαθείας σου Ἄγιε· ἀλλ’ ἅπασιν ὁμολογῶ, καὶ βοῶ καὶ κηρύττω καὶ φθέγγομαι.

Ἐκύκλωσαν, αἱ τοῦ βίου με ζάλαι, ὥσπερ μέλισσαι κηρίον τρισμακάρι, καὶ τὴν ἐμήν, κατασχοῦσαι καρδίαν, κατατιτρώσκουσι βέλει τῶν θλίψεων· ἀλλ’ εὖροιμί σε βοηθόν, καὶ προστάτην καὶ πρέσβυν Ἀπόστολε.

Θεοτοκίον.

Παράκλησιν, ἐν ταῖς θλίψεσιν οἶδα, καὶ τῶν νόσων ἱατρὸν Σὲ γινώσκω, καὶ παντελεῖ, συντριμμὸν τοῦ θανάτου, καὶ ποταμὸν τῆς ζωῆς ἀνεξάντλητον, καὶ πάντων τῶν ἐν συμφοραῖς, ταχινὴν καὶ ὀξείαν ἀντίληψιν.

Διάσωσον, ἀπὸ κινδύνων Ἀπόστολε σοὺς οἰκέτας, τοὺς πιστῶς προσφυγόντας καὶ πόθῳ σῇ σκέπῃ σου, ὡς μύστης Ἀνδρέα τοῦ Δεσπότη σου.

Ἀχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ’ ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρῆσίαν.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Τὸν τῆς ἀνδρείας ἐπώνυμον θεηγόρον, καὶ μαθητὴν τὸν Πρωτόκλητον τοῦ Σωτῆρος, Πέτρου τὸν σύγγονον εὐφημήσωμεν, ὅτι ὡς πάλαι τούτῳ καὶ νῦν ἡμῖν ἐκέκραγεν· εὐρήκαμεν δεῦτε τὸν ποθοῦμενον.

Προκείμενον. *Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.*

Στ. *Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποιήσιν δὲ χειρῶν Αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.*

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον (Κεφ. δ' 18-23).

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀποστόλου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Προσόμοιον. Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι. Στ. Ἐλέησόν
με, ὁ Θεός...

Χάριν κομισάμενος, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος, ὡς Αὐτοῦ
Ἀπόστολος, νέμεις τοῖς τιμῶσί σε τὴν θεόρρητον· τὴν αὐτὴν
δώρησαι, τῷ πιστῷ δούλῳ σου, παρακλήσει ἐκζητοῦντί σου, δι' ἧς
μου φώτισον, κόρας τῆς ψυχῆς ταῖς πρεσβείαις σου, Ἀνδρέα ὡς
Ἀπόστολος, καὶ ὡς θεῖος κήρυξ τῆς χάριτος, μῦστα τῶν ἀρρήτων,
θεόπτα θεηγόρε καὶ φωστήρ, τῆς οἰκουμένης ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Ὦδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Σκέπη γενοῦ μοι καὶ προστάτης, τῷ σῷ δούλῳ θεηγόρε,
ἀποροῦντι νυνί, ἀπάσης βοηθείας, ἀβοηθήτων δύναμις, καὶ ἐλπίς
ἀπηλπισμένων.

Ὅλη ψυχῇ καὶ διανοίᾳ, καὶ καρδίᾳ νῦν καὶ χεῖλεσι ὑμνῶ σε,
ἀπολαύσας σε νῦν, προστάτην θεηγόρε· ἀλλ' ὧ τῶν θαυμασίων σου,
καὶ χαρίτων τῶν μεγίστων.

Βλέπον ἰλέω ὁμματί σου, καὶ ἐπίσκεψαι τὴν κάκωσιν ἣν ἔχων,
καὶ δεινῶν συμφορῶν, Ἀπόστολε Ἀνδρέα, καὶ πειρασμῶν με
λύτρωσαι, ταῖς λιταῖς σου πρὸς τὸν Κτίστην.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἡ τεκοῦσα Θεοτόκε, σκοτισθέντα με νυκτὶ ἁμαρτημάτων,
φωταγωγήσον Σύ, φωτὸς οὖσα δοχεῖον, τὸ καθαρὸν καὶ ἄμωμον, ἵνα
πόθῳ Σε δοξάζω.

Ὦδὴ η'. Τὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ.

Διὰ θείων Ἀνδρέα πρεσβειῶν σου, μὴ παρίδης σοφὲ
ποντούμενόν με σάλῳ, ἀλλὰ δίδου μοι χεῖρα βοηθείας,
καταπονουμένῳ, κακώσεσι τοῦ βίου.

Περιστάσεις καὶ θλίψεις καὶ ἄναγκαι, εὖροσάν με σοφέ, καὶ
συμφοραὶ τοῦ βίου, καὶ πειρασμοὶ μοι πάντοθεν ἐκύκλωσαν· ἀλλὰ
πρόστηθί μοι, καὶ ἀντιλαβοῦ μου, τῇ κραταιᾷ σου σκέπῃ.

Ἐν ταῖς ζάλαις ἐφεῦρόν σε λιμένα, ἐν ταῖς λύπαις χαρὰν καὶ
εὐφροσύνην, καὶ ἐν ταῖς νόσοις ἰατρὸν πανάριστον, καὶ ἐν τοῖς
κινδύνοις, ῥύστην καὶ πρόστάτην, Ἀνδρέα θεοκήρυξ.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε θρόνε πυρίμορφε Κυρίου· χαῖρε θεία καὶ μανναδόχε
στάμνε· χαῖρε χρυσὴ λυχνία, λαμπὰς ἄσβεστε· χαῖρε τῶν παρθένων,
δόξα καὶ μητέρων, ὠράϊσμα καὶ κλέος.

Ὡδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Οὐκ ἔστιν ἀριθμήσασθαι δυνατόν, μεγαλεῖα τὰ σὰ κήρυξ
πάνσοφε, καὶ τὸν βυθόν, τὸν ἀνεξερεύνητον ἐξειπεῖν, τῶν ὑπὲρ νοῦν
θαυμάτων σου, τῶν τε πεπραγμένων σου καὶ πολλῶν, τοῖς πόθῳ σὲ
τιμῶσι, καὶ πίστει σὲ ὑμνοῦσιν, ὡς ἀληθῆ Χριστοῦ Ἀπόστολον.

Ἐν ὕμνοις εὐχαρίστοις δοξολογῶ, καὶ γεραίρω τὰς θείας σου
χάριτας, καὶ τὴν πολλήν, δόξαν ἣν ἐκτήσω παρὰ Χριστοῦ, καὶ τὰς
εὐεργεσίας σου, ἃς ὑπερεκένωσας εἰς ἐμέ, κηρύττω μεγαλύνω, ψυχῇ
τε καὶ καρδίᾳ, Ἀνδρέα πάντοτε ὁ δοῦλός σου.

Τὴν δέησίν μου δέξαι τὴν πενιχράν, καὶ κλαυθμὸν μὴ παρίδης
καὶ δάκρυα, καὶ στεναγμόν· ἀλλ' ἀντιλαβοῦ μου Πάτερ σοφέ, καὶ
τὰς αἰτήσεις πλήρωσον· δύνασαι γὰρ πάντα ὡς πανσθενοῦς,
Δεσπότη Χριστοῦ μύστης, εἰ νεύσεις ἔτι μόνον, πρὸς τὴν ἐμὴν
οἰκτρὰν ταπείνωσιν.

Θεοτοκίον.

Πρὸς τίνα καταφύγω ἄλλην Ἀγνή; Ποῦ προσδράμω λοιπὸν καὶ
σωθήσομαι, ποῦ πορευθῶ; Ποίαν δὲ ἐφεύρω καταφυγὴν; Ποίαν
θερμὴν ἀντίληψιν; Ποίαν ἐν ταῖς θλίψεσι βοηθόν; Εἰς Σὲ μόνην
ἐλπίζω, εἰς Σὲ μόνην καυχῶμαι, καὶ ἐπὶ Σὲ θαρρῶν κατέφυγον.

Ἀξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν Σε τὴν Θεοτόκον, τὴν
ἁειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν
τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν
Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως
Θεοτόκον Σὲ μεγαλύνομεν.

Κήρυξ οἰκουμένης μέγας φανείς, πόλιν Βυζαντίδα σὺ φωτίζεις
κατ' ἐξοχὴν, σὺν τῇ τοῦ Εὐξείνου, Ἀνδρέα μάκαρ Πόντου, τῇ
Ἀμινσῶ καὶ ταύτας, σοφῶς ἐφώτισας.

Λόγοις σου φωτίζεις τὴν Λαζικὴν, καὶ τὴν Τραπεζοῦντα, σὺν
Νικαίᾳ τῇ θαυμαστῇ, καὶ Νικομηδεῖα, συνάμα Χαλκηδόνι, ὡς
μύστης καὶ αὐτόπτης, Χριστοῦ Ἀπόστολε.

Τὴν Πόντου Ἡράκλειαν ὡς εἰκός, λόγοις ἐκδιδάξας, ὃ Ἀνδρέα
καθηγητά, καὶ τὴν Προποντίδα, ὡσαύτως ἐκδιδάσκεις, καὶ πόλιν τοῦ
Εὐξείνου, σὺν τε Ἀμάστριδα.

Θαύμασι φωτίζεις τοὺς Σινωπεῖς, μύστα τοῦ Δεσπότου,
Σαμοσάτας τε τοὺς σοφοὺς· Νεοκαισαρεῖς τε, τοὺς πρώην ἀπειθεῖς
μέν, πιστοὺς δὲ διὰ λόγων, σου εἰς τὸ ὕστερον.

Δεῦτε τὸν Πρωτόκλητον μαθητὴν, ἐν ὕμνοις ᾠσμάτων,
εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί, τὸν τοῦ Αἰγεάτου, τὸ θράσος καθελόντα,
καὶ τοῦ Χριστοῦ τὸ πάθος ἐκμιμησάμενον.

Χαίροις αὐταδέλφων ἢ ξυνωρίς, Πέτρε καὶ Ἀνδρέα,
Ἀποστόλων ἢ καλλονή· μεθ' ὧν δυσωπεῖτε, τὸν Κτίστην ὑπὲρ
πάντων, τῶν πόθῳ γεραιρόντων, τὴν θεῖαν μνήμην ὑμῶν.

Χαίροις ὁ Πρωτόκλητος μαθητής· χαίροις σωφροσύνης, καὶ
ἀνδρείας στήλη λαμπρά· χαίροις ὁ τοῦ πάθους, κοινωνὸς τοῦ
Κυρίου, Ἀπόστολε θεόπτα, Ἀνδρέα πάντιμε.

Κήρυξ καὶ τῆς Θράκης οὖν γεγονώς, πάσης Θετταλίας, καὶ
Ἑλλάδος μάκαρ σοφέ, καὶ Μακεδονίας, ἐσχάτως ἐκδιδάσκεις,
Ἀνδρέα μυστολέκτα, τὴν Πελοπόννησον.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου,
Ἀποστόλων ἢ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου,
ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τό σωθῆναι ἡμᾶς.

Τό Τρισάγιον καὶ τὰ Τροπάρια ταῦτα. Ἦχος πλ. β'.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, πάσης γὰρ ἀπολογίας
ἀποροῦντες, ταύτην Σοι τὴν ἱκεσίαν, ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοί
προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα.

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπὶ Σοὶ γὰρ πεποίθαμεν. Μὴ ὀργισθῇς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῇς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, ἀλλ' ἐπίβλεψον καὶ νῦν ὡς εὐσπλαχνος καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Σὺ γὰρ εἶ Θεός ἡμῶν καὶ ἡμεῖς λαός Σου, πάντες ἔργα χειρῶν Σου καὶ τὸ ὄνομά Σου ἐπικεκλήμεθα.

Καί νῦν.

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς Σέ μή ἀστοχήσομεν, ῥυσθείημεν διὰ Σοῦ τῶν περιστάσεων, Σὺ γὰρ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

40 Κύριε ἐλέησον

. Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Πάντων, προστατεύεις ὡς εἰκός, τῶν καταφευγόντων ἐν πίστει, τῇ σῇ Ἀνδρέα στοργῇ· πρέσβυς γὰρ εὐπρόσδεκτος, τῷ σῷ Δεσπότη ἐστῶς, ἀπαλλάττεις τοὺς κάμνοντας, ἐκ νόσων παντοίων, καὶ κινδύνων ἅπαντας, καὶ λύεις πταίσματα· ὅθεν, ὡς προστάτην καὶ ῥύστην, σὲ ἀνευφημοῦμεν τὸν Ἀπόστολον.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων Σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς Σὲ ἀνατίθην, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου.

Δί' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.